

Arrest

nr. 83 772 van 27 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DAOU, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Oekraïense origine met vaste verblijfplaats in Rusland. In oktober 2009 huwde u met O. S. (...) (OV X). Zij woonde en werkte in Oekraïne. U ging haar enkele keren per jaar opzoeken in Oekraïne.

Op 17 juli 2011 had u verlof en u vertrok naar Oekraïne. U haalde uw vrouw op bij haar werk en jullie liepen samen naar huis. Vlaktbij het gebouw waar jullie verbleven, werd u door twee onbekenden geslagen. U verloor het bewustzijn. De volgende dag ging u naar het ziekenhuis en u diende op 19 juli 2011 klacht in bij de politie. Er werd een gerechtelijk-medische expertise opgemaakt. U verliet Nikopol (Oekraïne) en verbleef bij de tante van uw echtgenote in Zaporozhie (Oekraïne).

U keerde op 1 augustus terug naar Rusland.

Op 22 augustus 2011 keerde u terug naar Oekraïne.

Op 23 augustus 2011 vertrok u met uw echtgenote naar een meeting in Kiev.

's Morgens, op 24 augustus 2011, voegde u zich bij de demonstranten. Toen op een bepaald moment iemand een fles naar de politie gooide, werden verschillende demonstranten, waaronder ook u en uw vrouw, gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau. Jullie werden er apart verhoord. Er werd u gevraagd documenten met bekentenissen te ondertekenen, hetgeen u weigerde.

Op 25 augustus 2011 werden jullie vrijgelaten. Uw vrouw nam contact op met Tokar Ruslan Ivanovitch, een vriend en tevens burgemeester van haar stad. Hij regelde jullie vertrek uit Oekraïne en jullie reis naar België, waar u op 2 september 2011 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Aangezien u het Russische staatsburgerschap heeft, dient uw asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van Rusland.

U verklaarde echter zelf geen noemenswaardige problemen te kennen in Rusland, behalve het feit dat mensen u soms vroegen waarom jullie naar Rusland kwamen (CGVS p.2).

Dit dient echter eerder als een probleem van discriminatoire aard beschouwd te worden, dat op zich niet als vervolging beoordeeld kan worden overeenkomstig de Vluchtelingenconventie van Genève of als ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming, aangezien dit geen ernstige en intentionele bedreiging van uw leven, uw vrijheid of uw fysieke integriteit inhoudt.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen zowel omtrent uw reisweg vanuit Oekraïne naar België als in verband met uw reisdocumenten niet geloofwaardig zijn.

U beweerde dat u zonder enig probleem met een minibus vanuit Oekraïne tot in België reisde zonder in het bezit te zijn van uw Russisch internationaal paspoort. Dit document zou zich nog bij u thuis in Rusland bevinden (CGVS p.2). U zou tijdens uw reis van Oekraïne naar België geen enkele controle hebben gehad onderweg. Volgens de verklaringen van uw echtgenote zou de smokkelaar jullie niet gezegd hebben wat u zou moeten doen of zeggen in het geval u persoonlijke identiteitscontrole zou krijgen (CGVS Svetlana p.6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strict individuele wijze.

Het is dan ook weinig aannemelijk dat u onderweg niet gecontroleerd werd.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat men u absoluut niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet het minste bewijsstuk voorlegde van de door u beweerde vluchtroute.

Hierdoor en mede door het niet kunnen voorleggen van uw Russisch internationaal paspoort, ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en het moment en de wijze waarop u uit Rusland en/of Oekraïne vertrokken bent, verborgen te houden.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote O. S. (...) (OV 6.869.611), wier asielaanvraag omwille van haar Oekraïense staatsburgerschap werd beoordeeld ten aanzien van Oekraïne, op basis van het ongegronde en weinig geloofwaardige karakter van haar verklaringen geoordeeld werd dat er ten aanzien van Oekraïne in haar hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon vastgesteld worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de politieke activiteiten van uw echtgenote aan de grondslag zouden liggen van de problemen die u in juli en augustus 2011 in Oekraïne kende (verklaringen DVZ voor het CGVS vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5), dient wat u betreft in dit verband bijgevolg hetzelfde geconcludeerd te worden.

Voor een uitgebreide argumentatie van deze beslissing verwijs ik naar het dossier van uw echtgenote.

De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen.

Uw Russisch intern paspoort, het Oekraïens intern paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs en de kopie van jullie huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens dewelke hier niet ter discussie staan. De röntgenfoto die u voorlegde en de medische expertise dd 18 juli 2011 hebben betrekking op de vastgestelde verwondingen ten gevolge van slagen die u werden toegediend door twee onbekenden op 17 juli 2011. In de expertise staat verder geen enkele verwijzing naar de politieke activiteiten van uw echtgenote. Het bewijs van de aangifte toont aan dat klacht werd ingediend bij de politie op 18 juli 2011. De twee brieven van het Ministerie van Binnenlandse Zaken dd 22 december 2010 en 18 februari 2011 tonen aan dat de verzoekschriften van uw vrouw wel degelijk onderzocht werden maar dat de identiteit van de daders niet werd vastgesteld en dat de feiten "niet beschouwd kunnen worden als bedreiging van het leven of de gezondheidstoestand van de verzoeker".

Niets uit deze documenten wijst dan ook op enige weerwil vanwege de Oekraïense autoriteiten jegens uw echtgenote maar eerder op een gebrek aan bewijzen, hetgeen zij zelf ook aanhaalde in haar verklaringen (CGVS Svetlana p.9), temeer omdat uw echtgenote zelf een aantal keren aangaf dat het om onbekende mannen ging (CGVS Svetlana p.7-9, 12). Uit dit document blijkt dan ook nergens dat er geen onderzoek kwam omwille van andere redenen dan vermeld op de documenten.

De medische kaart van uw echtgenote bevat gegevens over de zwangerschap die onderbroken werd in april 2010. Ook dit document bevat geen enkele verwijzing naar de door u of uw echtgenote aangehaalde problemen.

De tekst die uw echtgenote ten slotte nog voorlegde en waarin zij de slechte behandeling beschreef die haar te beurt viel in het ziekenhuis na de gynaecologische ingreep die ze er onderging in april 2010, is naar eigen zeggen de brief die zij naar het Ministerie van Gezondheidszorg stuurde en is derhalve een subjectieve weergave van de gebeurde feiten. De bewijswaarde van dit document is bijgevolg gering. Bovendien blijkt hieruit nergens dat deze brief ook werkelijk verstuurd werd naar de betrokken instantie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 februari 2012 een schending aan van artikel 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 4 §5 van de Richtlijn 2004/83/CE inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker stelt dat hij zijn echtgenote hielp bij de campagne van de voorverkiezingen van Yulia Timosjenko en dat zij hierbij betrokken raakte bij een zestal gewelddadige incidenten.

Verzoeker laat gelden dat het opmerkelijk is dat de commissaris-generaal maar één van de aangehaalde incidenten aanhaalt om te stellen dat deze incidenten van discriminerende aard zijn en slechts betrekking hebben op privé-geschillen.

Verzoeker stelt dat hij alle documenten die hij in zijn bezit heeft, heeft neergelegd en dat er van hem niet kan verwacht worden dat hij ieder feit en/of incident kan staven met documenten van de autoriteiten. Hij wijst er op dat zijn verklaringen meer dan in grote lijnen overeenkomen met de verklaringen van zijn echtgenote.

Verzoeker stelt dat hij aangaande de reisroute inderdaad verklaarde dat hij zonder problemen de grens is overgestoken. Hij verklaarde immers via Polen en Duitsland in België te zijn aangekomen waarbij ene N.K. hen heeft vervoerd. Hij en zijn echtgenote zijn er quasi van overtuigd dat deze persoon kennis heeft aan de grens van Polen, hetgeen niet abnormaal is. Verzoeker merkt op dat hij vrachtwagenchauffeur van beroep is en meermaals geld heeft betaald aan de grenzen om te kunnen oversteken. Deze praktijken zijn volgens verzoeker niet abnormaal te noemen.

Volgens hem bestaat er aan de grens een reëel risico op mensensmokkel; het feit dat er extra controles worden uitgevoerd sluit dit volgens verzoeker niet uit.

Verzoeker verklaart dat, zoals zijn echtgenote reeds aangaf, ze gedurende de hele rit van Oekraïne naar België enkel voor een toiletbezoek de minibus mochten verlaten. Dit vormt volgens hem dan ook een "zeer duidelijke aanwijzing dat de bestuurder van de minibus handelde in 'verdachte' omstandigheden" (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeker stelt dat, nu er vermoedelijk sprake is van mensensmokkel, het vanzelfsprekend is dat hij niet in de mogelijkheid verkeert bewijs voor te leggen van de gevolgde route.

Verzoeker laat gelden dat de stelling van de commissaris-generaal dat hij bepaalde informatie achterhoudt omdat hij geen internationaal paspoort voorlegt, slechts steunt op een vermoeden.

Verzoeker wijst er op dat hij niet voorbereid was op het vertrek uit Oekraïne; hij en zijn vrouw waren immers naar Kiev getrokken om deel te nemen aan de manifestatie voor Yulia Timosjenko zodat het dus vanzelfsprekend was dat hij hierbij geen internationaal paspoort op zak had.

Verzoeker herhaalt dat tijdens zijn arrestatie bij deze manifestatie de gsm waarmee zijn echtgenote een aantal foto's nam, in beslag werd genomen en hiervan geen inventaris werd opgemaakt.

Bovendien, aldus verzoeker, heeft de burgemeester van Nikopol, dewelke op de hoogte was van de activiteiten van zijn vrouw, haar op 24 augustus 2011 gevraagd om het land te verlaten, zodat geen van hen naar huis is kunnen keren om hun internationale reispassen op te halen.

Verzoeker stelt dat het voldoende bekend is dat Yulia Timosjenko een zeer omstrede politica is, waarvan de aanhangers eveneens een reëel risico op vervolging lopen.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om zijn beslissing materieel te motiveren. Bovendien mag volgens hem niet uit het oog worden verloren dat zijn asielaanvraag op de eerste plaats werd afgewezen omwille van het gebrek aan bewijselementen.

Verzoeker voert tenslotte een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat als gevolg van de activiteiten van zijn echtgenote, hij eveneens betrokken raakte bij gewelddadige incidenten.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker een schending aanvoert van de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een afdruk van een online krantenartikel over de politieke situatie in Oekraïne.

De Raad stelt hieromtrent dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht de asielaanvraag van verzoeker ten aanzien van Rusland heeft beoordeeld aangezien verzoeker het Russische staatsburgerschap bezit.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hijzelf aangaf geen noemenswaardige problemen te kennen in Rusland, behalve het feit dat mensen hem soms vroegen waarom hij en zijn echtgenote naar Rusland kwamen.

De Raad deelt het besluit van de commissaris-generaal dat dit niet anders dan slechts als een probleem van discriminerende aard kan beschouwd worden.

De Raad merkt dienaangaande op dat, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, discriminatie van die aard dient te zijn dat ze een toestand tot gevolg heeft die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Verzoeker toont niet aan dat dit, wat hem betreft, het geval is.

De commissaris-generaal heeft in casu terecht geoordeeld dat verzoekers problemen niet als vervolging beschouwd kunnen worden overeenkomstig de Vluchtelingenconventie, noch als ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal voegde hier terecht aan toe dat gezien uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de politieke activiteiten van zijn echtgenote aan de grondslag liggen van de problemen die hij in juli en augustus 2011 in Oekraïne kende en ook gezien ten aanzien van zijn echtgenote, wiens asielaanvraag omwille van haar Oekraïense staatsburgerschap werd beoordeeld ten aanzien van Oekraïne, op basis van het ongegronde en weinig geloofwaardige karakter van haar verklaringen werd geoordeeld dat er ten aanzien van Oekraïne evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kon vastgesteld worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wat verzoeker betreft in dit verband bijgevolg hetzelfde diende besloten te worden.

2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift volhoudt dat hij zonder enig probleem de grens overgestoken is, dat een zekere N.K. hen heeft vervoerd, dat hijzelf meermaals geld heeft betaald om de grens te kunnen oversteken, dat hij en zijn echtgenote gedurende de hele rit van Oekraïne naar België enkel voor een toiletbezoek de minibus mochten verlaten en dat gezien er vermoedelijk sprake is van mensensmokkel, het vanzelfsprekend is dat hij geen bewijs kan voorleggen van de reisroute, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tot het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Deze handelwijze is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn opwerping dat de stelling van de commissaris-generaal dat hij bepaalde informatie achterhoudt omdat hij geen internationaal paspoort kan voorleggen, louter gebaseerd is op vermoedens, in gebreke blijft.

In casu besloot de commissaris-generaal volgens de Raad terecht dat de beweringen van verzoeker dat hij tijdens zijn reis van Oekraïne naar België geen enkele grenscontrole heeft ondergaan en dat volgens wat zijn vrouw verklaarde, de smokkelaar niets heeft gezegd over wat te doen in geval van persoonlijke identiteitscontrole, niet in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt.

Hieruit blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat verzoeker onderweg niet gecontroleerd werd aan de grens.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat men verzoeker en zijn echtgenote niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat ze zouden moeten doen of zeggen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift ter verklaring van het ontbreken van zijn internationaal paspoort niet verder dan tot het opwerpen van een aantal blote beweringen zoals het feit dat hij niet voorbereid was op het vertrek uit Oekraïne, dat hij vertrokken is na het bijwonen van de manifestatie voor Yulia Timosjenko waarbij hij geen internationaal paspoort op zak had, dat van de inbeslagname van de gsm van zijn vrouw geen bewijsstuk werd opgemaakt, dat de burgemeester van Nikopol zijn vrouw gevraagd had onmiddellijk het land te verlaten, zodat ze niet naar huis zijn kunnen terugkeren om hun internationale paspoorten op te halen.

Hun uitleg wordt niet aanvaard. Verzoeker blijft ook in het kader van de huidige procedure voor de Raad in gebreke enig bewijsstuk dienaangaande voor te leggen.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn reis pas bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor zijn reis naar België en het moment en de wijze waarop hij uit Rusland en/of Oekraïne vertrokken is, verborgen te houden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoeker beperkt zich verder in zijn verzoekschrift tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de bovenstaande vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 17

januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE